

Bedømmelsen af rimelige priser.

I betænkningens afsnit 64, 3. stk., fastslås,

„at i den nugældende lovs § 8, stk. 2, er det bestemt, at man ved bedømmelsen af priserne rimelighed skal betragte omkostningerne i virksomheder, der arbejder med efter forholdene tidssvarende materiel og drives på normal teknisk og kommercielt hensigtsmæssig måde. Hermed er det allerede modsætningsvis godkendt, at dyrt arbejdende virksomheder ikke har krav på lønnende priser, og trustkommissionen forudsætter, at dette princip også bevares i en kommende permanent lov om konkurrencebegrænsning og monopol.“

Fællesorganisationen ønsker her at anføre, at den pågældende bestemmelse blev indføjet i loven ved revisionen i 1949, og at man herved har givet prismyndighederne mulighed for at foretage indgreb i selve erhvervslivets struktur.

Om konsekvenserne heraf ønsker fællesorganisationen at påpege, at det vil kunne virke hemmende på virksomhedernes initiativ, når rationalisering på eet felt indenfor en virksomhed vil kunne få virkninger på andre felter indenfor samme virksomhed.

Under fri konkurrence vil der overhovedet ikke kunne blive tale om, at dyrt arbejdende virksomheder har noget som helst krav på lønnende priser, et sådant krav opstår først i det øjeblik, myndighederne foretager indgreb i erhvervslivets vilkår og derigennem også påtager sig forpligtelser. Under den fri konkurrence er det forbrugerne alene, der afgør, om en dyrt arbejdende virksomhed kan svare sig, og fællesorganisationen finder, at samfundet er bedst tjent med, at det forbliver herved.

Fællesorganisationen mener, at hele spørgsmålet om, hvorvidt man bør begunstige effektivt arbejdende virksomheder på forhånd er uløseligt, så længe man ikke har defineret begrebet en effektivt arbejdende virksomhed. Der er indenfor detailhandelen ikke nogen mulighed for at beregne, med hvilken omkostning en bestemt vare indenfor en bestemt forretning kan sælges, allerede af den grund, at man ikke med sikkerhed kan henføre bestemte omkostninger til den flerhed af varer, der normalt findes i detailforretninger. Vi erindrer i

denne forbindelse om, at det i tidligere prislove om nettoavancer anførte i forholdet overfor detailhandelen ikke lod sig praktisere, hvorfor priskontrolrådet måtte fremkomme med regler om bruttoavancer i stedet (20 pct.s reglen).

Det forekommer fællesorganisationen ganske urimeligt, at prisdirektoratet under de nuværende forhold, hvor erhvervslivet igen arbejder på normal måde, skal udstyres med en så vidtgående beføjelse, og fællesorganisationen skal indtrængende henstille, at den nugældende lovs § 8, stk. 2 og stk. 3 udgår, således at der ikke gives myndighederne mulighed for indgreb i erhvervslivets struktur.

Mærkningspligt med hensyn til varens vægt og sammensætning.

Endvidere ønsker fællesorganisationen at anføre, at bestemmelserne i den nugældende prisaftalelovs § 11 om,

„at rådet endvidere kan foreskrive, at en vares vægt og sammensætning samt oplysning, der kan tjene til vejledning om dens holdbarhed, af producenten eller grossisten skal angives enten på selve varen eller på dens emballering, ligesom rådet kan foreskrive fakturapligt samt påbyde, at der i detailbutikker skal være ophængt prislister for disse varer“

bør ophæves.

For alle vigtigere varer findes der speciallovgivning udfærdiget af de ministerier, under hvilke de pågældende varers produktion naturligt henhører, og de pågældende ministerier har allerede i vidt omfang fastsat særlige bestemmelser om enkelte varers deklaration vedrørende holdbarhed, vægt og sammensætning, og det synes derfor urimeligt, om sådanne bestemmelser tillige skulle kunne fastsættes af priskontrolrådet.

Ud fra samme betragtninger mener fællesorganisationen, at også bestemmelsen i § 9, stk. 2, af tilsvarende art bør udgå.

Indgrebenes prioritet.

Kommissionen foreslår i afsnit 67, sidste stykke,

„at den kommende permanente lov formuleres således, at prismyndighederne